

nosti zvýšiti nájemné je zahájen spor a proto prý nutno vyčkati konečný výsledek tohoto tu předurčujícího sporu. Názor odvolacího soudu, že je výpověď pokládati za nepřipustnou, pokud o výši nájemného jako o předurčující otázce není rozhodnuto v zahájeném již sporu, jest mylný. Procesní soud jest oprávněn tuto předurčující otázku řešiti ve vlastním oboru své působnosti, jakž plyne z ustanovení § 190 c. ř. s., jež praví, že procesní soud může naříditi přerušeni sporu na tak dlouho, až bude po rukou pravoplatné rozhodnutí zahájené již rozepře o otázce pro jeho spor předurčující, zůstává mu tudíž, by otázku tu, uzná-li to vhodným, rozhodl sám. Mohl proto odvolací soud sám rozřešiti otázku, zda žalovaný právem odmítá platiti zvýšenou činži, a nesměl proto, že o ní je zahájen jiný spor, výpověď zrušiti. Mimo to však nepřihlížel odvolací soud k druhému prvým soudem uznanému důvodu pro účinnost výpovědi, k tvrzenému vyloučení z družstva pro neplnění členských povinností. Bude-li zjištěno, že žalovaný, třebaže právem odepíral platiti zvýšené nájemné, neplnil ostatní členské povinnosti a proto pozbyl členství v družstvu, lze již z tohoto důvodu uznati výpověď za účinnou. Je tudíž řízení odvolacího soudu v obou naznačených směrech stíženo podstatnými vadami (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), pročež bylo napadený rozsudek podle § 510 c. ř. s. zrušiti.

Čís. 8357.

Končí-li úvěrní poměr mezi hypotekárním věřitelem a povinným, krytý úvěrovou hypotekou, již rozvrhem (jakož jest tomu při jistotě za vedlejší poplatky z hypotek), jest rozvrh určen i ke konečnému súčtování takových vedlejších závazků dosud vzniklých proti povinnému na nejvyšší podání a jest tyto vedlejší poplatky účtovat při roku v rámci jistoty a rozhodnouti o jich příkázání.

Věřiteli nelze po případě ukládati, by k rozvrhovému roku předložil ještě další doklady svého nároku o tom, že nárok v mezích dluhopisu skutečně vznikl, jest-li nárok všeobecně kryt zněním dluhopisu.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, R II 249/28.)

P r v ý s o u d přikázal F-ské spořitelně v rámci jistoty za vedlejší závazky zvýšek úroků z jistiny o 1% a zvýšek úroků z prodlení o 4% a rozhodl o odporu Občanské záložny v L. a banky M. v likvidaci proti příkázání zvýšených úroků přes to, že odporující věritelky popíraly, že bylo dokázáno, že se povinná podrobila dodatečnému zvýšení oněch úroků. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu Občanské záložny v L. nepřikázal zvýšek úroků proto, že jej F-ská spořitelna při rozvrhovém roku nedoložila, pokud se týče nedoložila dostatečně.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten způsob, že přikázal F-ské spořitelně v rámci jistoty pro vedlejší poplatky na 1% zvýšení úroků 12.379 Kč 88 h a na 4% zvýšek úroků 10.141 Kč, a poukázal odpor Občanské záložny v L. proti příkázání těchto částek na pořad

práva a poukázal vymáhající věřitelku Občanskou záložnu v L., by do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení prokázala, že zahájila spor, potřebný k vyřízení odporu, jinak že by rozvrhové usnesení bylo provedeno bez ohledu na podaný odpor k návrhu odporem postižené F-ské spořitelny.

D ů v o d y:

Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti. Podle § 210 ex. ř. jest ohlásiti nároky na jistinu i na vedlejších závazcích k rozvrhovému roku a ^zložiti soudu doklady, sloužící k průkazu nároku, pokud nejsou u soudu nejpozději při rozvrhovém roku, jinak přihlédne se k nárokům těm jen potud, pokud z veřejné knihy nebo z exekučních spisů jest zřejmo, že platně trvají a jsou způsobilé k uspokojení. Podle § 224 ex. ř. má se při kaučních hypotékách přikázati pohledávka do rozvrhu vzniklá a nevyčerpaný zbytek uložiti do skončení úvěrního poměru. Končí-li ovšem úvěrní poměr hypotekárního věřitele s povinným, krytý kauční hypotékou, již rozvrhem, jako je tomu při jistotě za vedlejší poplatky z hypoték, je rozvrh určen i ke konečnému sčítování takových vedlejších závazků dosud vzniklých proti povinnému na nejvyšší podání a nutno tyto vedlejší poplatky účtovat při roku v rámci jistoty a o jich přikázání rozhodnouti, ježto § 224 ex. ř. vztahuje se jen na hypotéky úvěrní, při nichž úvěrní poměr má potrvati dále (arg. poslední věta druhého odst. § 224 ex. ř.). Proto nutno v takovém případě pohledávku na vedlejších závazcích, krytou kauční hypotékou pro ně, ohlásiti podle § 210 ex. ř. k rozvrhu pod následky tam uvedenými. Ovšem dokladem pro nárok na vedlejší poplatky může býti již sama úvěrní listina (dluhopis), jež jest založena ve sbírce listin, a jest předmětem jednání při rozvrhovém roku, uplatňuje-li věřitel určité nároky, jež listina kryje, by ten, kdo vznik nároku takto listinou krytého popírá, vznesl odpor. Jsou-li sporny skutečnosti, o něž věřitel opírá nárok na vedlejší poplatky listinou kryté, nutno odporujícího věřitele odkázati s odporem na pořad práva a exekuční soud rozhoduje jen právní otázky, které řešiti nutno na základě nesporného skutkového podkladu. Podle těchto zásad však se nižší soudy, zejména rekursní soud, nezachovaly. Podle dlužního úpisu ze dne 17. listopadu 1920, který F-ská spořitelna při rozvrhovém roku předložila, vážne kaue 50.000 Kč pro vedlejší poplatky pro jakékoliv útraty a vedlejší poplatky podle obsahu dlužního listu. Za takové vedlejší poplatky nutno pokládati i zvýšené úroky z jistiny a zvýšené úroky z prodlení. Vždyť podle dlužního úpisu bylo zřízeno právo zástavní podle bodu 13 nejen pro jistinu, úroky a 6% úroky z prodlení, útraty sporu a exekuce, nýbrž i pro všechny jiné jakékoliv útraty a vedlejší poplatky do výše 50.000 Kč. Tyto vedlejší poplatky jsou tedy kryty jistotou, pokud podle dluhopisu mohly vzniknouti. Spořitelna tvrdila při rozvrhovém roku, že má podle dluhopisu nárok na zvýšené úroky a úroky z prodlení ve smyslu stanov, jimž se povinní podrobili, a odvolala se jednak na spisy rozepře, podle nichž jí byly zvýšené úroky již pravoplatně při-

znány a jež jsou u exekučního soudu, dále se odvolala na usnesení ředitelstva spořitelny. Banka M. a Občanská záložna v L. vznesly proti příkázání vedlejších poplatků odpor proto, že jest vloženo zástavní právo jen pro 6% úroky a 6% úroky z prodlení, a ježto nebylo dokázáno, že povinní se podrobili dodatečnému zvýšení úroků. Odporem tedy byla popřena jednak skutečnost, že stanovy kryjí možnost zvýšení sporných úroků, jednak bylo odporováno tomu, že zástavní právo vázne pro úroky z prodlení a zvýšené úroky vůbec. Rozhodnutí o odporu záviselo tedy na zjištění sporné okolnosti, zda se povinní podrobili usnesení ředitelstva o zvýšení úroků a úroků z prodlení. Ze znění dluhopisu nebylo lze rozřešiti právní otázku, zda zástavní právo vázne pro ony zvýšené úroky, a proto měl býti odpor poukázán na pořad práva a exekuční soud neměl o něm rozhodnouti. Rekursní soud zase chybuje, míní-li, že nárok na vyšší úrok není vůbec doložen. Všeobecně jest kryt nárok na vedlejší poplatky podle obsahu dluhopisu zněním dluhopisu. K zamezení následku § 210 ex. ř. postačilo, když spořitelna prokázala zněním dluhopisu, že zástavní právo vázne i pro všechny vedlejší nároky podle dluhopisu, a když tvrdila, že podle znění dluhopisu podrobili se povinní stanovám a stanovami je dána ředitelství možnost úroky zvýšiti. Tvrzení spořitelny o znění stanov nebylo napadeno, sporným bylo jen, že se povinní nepodrobili zvýšení úroků a zda tedy je potřebí podrobení. Věřiteli nelze ukládati, by za takovýchto okolností již k rozvrhovému roku předložil ještě další doklady svého nároku o tom, že nárok v mezích dluhopisu skutečně vznikl, když jest všeobecně kryt zněním dluhopisu, a závisí od zjištění dalších okolností, zda skutečně vznikl. Věřitel často by si takových dokladů do rozvrhového roku ani opatřiti nemohl a nelze míti za to, že mu zákonodárce i opatření takovýchto dokladů ukládá. Proto bylo účtované zvýšené úroky a úroky z prodlení na nejvyšší podání příkázati a odpor proti tomu vznesený Občanskou záložnou v L. poukázati na pořad práva a v tom směru dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 8358.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

»Potomkem« ve smyslu § 22 (2) zák. z 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., jest i zeť a snacha.

(Rozh. ze dne 5. října 1928, R II 310/28.)

Josef M. nabyt pozemků na základě zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. a převedl je napotom na svou dceru Anežku Š-ovou a jejího muže Karla Š-a. Návrhu manželů Karla a Anežky Š-ových, by bylo na ně převedeno spoluvlastnictví k pozemkům na každého jednou polovicí, knihovní soud vyhověl, rekursní soud k rekursu obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu změnil napadené usne-